

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **SVS Delta Racing Team, z.s.**, se sídlem Dolní 61, Kobernice u Brna, zast. Mgr. Janem Pořízkem, advokátem, se sídlem Kováků 554/24, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, za účasti: I) Obec Vážany nad Litavou, se sídlem Vážany nad Litavou 125, Slavkov u Brna, zast. Mgr. Františkem Štouračem, advokátem, se sídlem Masarykova 413/34, Brno, II) Povodí Moravy, s.p., se sídlem Dřevařská 11, Brno, III) D. H., IV) E. N., V) B. C., VI) V. M., VII) ROSTĚNICE, a.s., se sídlem Rostěnice 166, Rostěnice-Zvonovice, VIII) D. V., IX) V. P., X) J. V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. JMK 133214/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A 204/2015 - 322,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A 204/2015 - 322,
se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Městského úřadu Slavkov u Brna (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 7. 2015, č. j. SU/16283-15/4529-2011/SV, kterým stavební úřad žalobci nařídil podle § 134 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), bezodkladné zastavení prací na terénní úpravě na pozemcích parc. č. 1854/1, 1854/2, 1852, 1853, 1855, 1856, 1857, 2109, X, X, X, X, 1846, X, X, 1843, X, 1841, X, 1839, 1838, X, 1836, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, 1674, 1673, 1672, 1671, X, X, X, X, X a X v katastrálním území V. n. L.

II.

[2] Žalobce se bránil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Shledal, že v průběhu řízení o žalobě žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 7. 2017, č. j. JMK 99805/2017 rozhodl o obnově řízení ukončeného vydáním napadeného rozhodnutí podle § 100 odst. 2 správního řádu. Na to stavební úřad znovu rozhodl v obnoveném řízení rozhodnutím č. 72/2018 ze dne 4. 4. 2018, č. j. SU/31356-17/1687-2018/Post (dále jen „rozhodnutí č. 72/2018“). Tímto rozhodnutím podle § 134 odst. 4 stavebního zákona žalobci nařídil bezodkladné zastavení prací terénní úpravy na pozemcích parc. č. 1854/1 (původní parc. č. 1854), 1854/2 (původní parc. č. 1854), 1853, 1856, 1857, 2109, X, X, X, X, 1846, X, X, 1843, X, 1841, X, 1839, 1838, X, 1836, X, X, X, X, X, X, X, X, X, 1674, 1673, 1672, 1671, X, X, X, X a X v katastrálním území V. n. L. Stavební úřad současně účastníky daného řízení poučil podle § 102 správního řádu, že vydáním tohoto rozhodnutí se ruší rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 7. 2015, č. j. SU/16283-15/4529-2011/SV.

[4] Krajský soud uzavřel, že rozhodnutím vydaným v obnoveném řízení se původní rozhodnutí ruší. V tom případě však není splněna jedna z podmínek řízení, neboť zde není rozhodnutí, které by bylo možno přezkoumat.

III.

[5] Proti usnesení krajského soudu (dále jen „napadené usnesení“) nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu o účincích rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení. Má za to, a to i s poukazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 9. 1998, č. j. 6 A 30/1996 - 120, že původní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 7. 2015 se ruší teprve okamžikem, kdy nabude rozhodnutí vydané v obnoveném řízení, tedy rozhodnutí č. 72/2018, právní moci. Proti tomuto rozhodnutí se však stěžovatel odvolal a uvedené rozhodnutí tudíž dosud právní moci nenabylo. Podmínky řízení proto v době, kdy krajský soud vydal napadené usnesení, byly podle stěžovatele splněny.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel dále poukazuje na nezákonnost postupu krajského soudu i proto, že v důsledku odmítnutí žaloby mu krajský soud nepřiznal náhradu nákladů řízení. Řízení o žalobě přitom trvalo dlouho a stěžovatel v něm musel činit řadu úkonů. Za předpokladu, že by došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, byl připraven žalobu vzít zpět. V tom případě by však měl na náhradu nákladů řízení právo, neboť by ke zpětvzetí žaloby přistoupil pro pozdější chování žalovaného.

pokračování

[8] Nakonec doplnil, že krajský soud v průběhu řízení označil obnovu řízení za způsob uspokojení stěžovatele podle § 62 s. ř. s. Tím založil legitimní očekávání, že pokud by došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, postupoval by soud podle tohoto ustanovení a právo na náhradu nákladů řízení by stěžovatel i v takovém případě měl.

[9] Žalovaná ani osoby zúčastněné na řízení I) až X) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Spornou je v řízení otázka, ve kterém okamžiku nastoupí účinky rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení, jež vyplývají z § 102 odst. 9 správního řádu.

[13] Krajský soud v napadeném usnesení vyslovil, že „*vydáním nového rozhodnutí v obnoveném řízení tedy dochází k tomu, že se původní rozhodnutí ruší, a to ze zákona. (...) nikoliv výrokem nového rozhodnutí správního orgánu.*“ Byť to výslovně v napadeném usnesení nevyjádřil, implicitně z něj lze dovodit, že vycházel z úvahy, že rozhodnutí vydané v původním řízení se ruší již okamžikem vydání rozhodnutí v obnoveném řízení, nikoliv teprve jeho právní mocí.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ke zrušení původního rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu v řízení u krajského soudu, dochází teprve okamžikem právní moci rozhodnutí vydaného v obnoveném řízení, tj. v souzené věci okamžikem právní moci rozhodnutí č. 72/2018. Jelikož toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním v době, kdy krajský soud vydal napadené usnesení, nebylo rozhodnutí č. 72/2018 stále pravomocné. Podle stěžovatele byly proto podmínky řízení o jeho žalobě splněny.

[15] Podle § 102 odst. 9 věty první správního řádu, *novým rozhodnutím vydaným podle § 100 nebo § 101 písm. a) se původní rozhodnutí ruší; o tomto následku budou účastníci poučeni v písemném vyhotovení rozhodnutí; ustanovení § 99 platí obdobně.*

[16] Nejvyšší správní soud při výkladu aplikovaného § 102 odst. 9 správního řádu přisvědčil stěžovateli argumentaci. Ostatně stejný závěr vyslovil již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 9. 1998, č. j. 6 A 30/1996 - 120, na nějž poukázal (byť v jiné souvislosti) nejen krajský soud v napadeném usnesení, ale dovolává se jej i stěžovatel v kasační stížnosti. V něm mimo jiné Vrchní soud v Praze uvedl, že „*(...) soud ustanovení § 64 odst. 3 spr. řádu vykládá tak, že zrušení původního rozhodnutí vydáním nového rozhodnutí ve věci (přesněji řečeno právní mocí nového rozhodnutí – zvýraznění provedeno nyní kasačním soudem) v řízení obnoveném, je skutečností ireverzibilní.*“

[17] Jakkoliv se tento závěr týká § 64 odst. 3 správního řádu z roku 1967, dikce uvedeného ustanovení ve znění *[n]ovým rozhodnutím ve věci se původní rozhodnutí ruší*, se zásadně neliší od relevantní části současné právní úpravy obsažené v § 102 odst. 9 správního řádu (z roku 2004), jenž je citován výše. V předchozím odstavci uvedený závěr plynoucí z rozsudku Vrchního soudu v Praze tak je použitelný i za účinnosti nynější právní úpravy.

[18] Není sporu o tom, že proti rozhodnutí vydanému v obnoveném řízení lze podat odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu). Obecně také platí, že podání včasného a přípustného odvolání má podle § 85 odst. 1 věty první správního řádu odkladný účinek; nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky odvoláním napadeného rozhodnutí.

[19] V posuzovaném případě ale odvolání proti rozhodnutí vydanému stavením úřadem podle § 134 odst. 4 stavebního zákona odkladný účinek nemá. Vyloučení odkladného účinku však znamená toliko předběžnou vykonatelnost rozhodnutí (§ 74 odst. 1 věta druhá správního řádu), nikoliv vyloučení suspenzivního účinku odvolání ve vztahu k právní moci rozhodnutí. Jinými slovy, i když nemá ze zákona odvolání proti rozhodnutí č. 72/2018 odkladný účinek, jeho právní moc přesto nastane teprve po ukončení odvolacího řízení (srov. také JUDr. Vedral, Josef, Ph.D., Správní řád Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 739). Ve smyslu § 91 odst. 1 správního řádu rozhodnutí odvolacího správního orgánu nabude právní moci jeho oznámením odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

[20] Pro nynější věc tak výše uvedené znamená, že dokud nebude oznámeno rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele podaného proti rozhodnutí č. 72/2018, jeho právní moc nenastane. Až okamžikem právní moci je také toto rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány (§ 73 odst. 2 část věty první před středníkem ve spojení s § 85 odst. 1 správního řádu). Do té doby je (ve formálním smyslu) závazné pouze pro stavební úřad, který je vydal (§ 71 správního řádu).

[21] Okamžikem právní moci rozhodnutí o odvolání stěžovatelem podanému proti rozhodnutí č. 72/2018 v souladu s výše uvedenými východisky nastoupí též účinky, jež jsou s vydáním nového rozhodnutí v obnoveném řízení spojeny (tj. že se původní rozhodnutí, jež je nyní předmětem přezkumu u krajského soudu, ruší).

[22] Uvedený výklad § 102 odst. 9 správního řádu odpovídá smyslu a účelu aplikované právní úpravy a zejména též právním následkům, jež správní řád se zrušením původního rozhodnutí svazuje. Na ně správně v napadeném usnesení poukázal krajský soud právě s odkazem na již citovaný rozsudek sp. zn. 6 A 30/96 (srov. odst. 8. a 9. napadeného usnesení). Kasační soud k uvedené části napadeného usnesení nemá doplnění, a proto na ni nyní pro stručnost odkazuje.

pokračování

[23] Rozhodnutí vydané před obnovou řízení je tedy odklizeno (s účinky podle § 99 správního řádu) teprve poté, co nabude právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu v obnoveném řízení. Teprve tehdy lze také odmítnout žalobu, jejímž předmětem je přezkum rozhodnutí vydaného v původním správním řízení před obnovou (zde napadené rozhodnutí), podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu, že předmět řízení odpadl. Tak tomu však v době vydání napadeného usnesení krajského soudu nebylo.

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud pochybil, pokud stěžovatelu žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek v podmínkách řízení spočívající v neexistenci rozhodnutí, které by bylo možno v řízení před ním přezkoumat. Napadené usnesení tudíž trpí nezákonností.

V.

[25] Z právě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 část věty první před středníkem s. ř. s. V něm je uvedený soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu